

“Een schat van een baas”

Lanakense **Marilyn Neven** (26) is de rechterhand van Jean-Luc Dehaene in het Europees parlement

BRUSSEL/LANAKEN - Hoewel pas 26 lentes jong, is ze al bijna twee jaar lang de Europese rechterhand van voormalig premier Jean-Luc Dehaene. Terwijl het Europees parlement haar kent als vlot en verstandig, is de Lanakense Marilyn Neven hier nog een nobele onbekende. Al kan dat snel veranderen. “Ja, ik ben ambitieus, maar veel kans om te gaan zweven is er niet. Mijn baas houdt me stevig met beide voeten op de grond,” lacht ze. “Maar eigenlijk is hij wel een schat van een baas.” Welkom bij ‘the beauty and the beast in Europe’.

“Hij is superintelligent, recht door zee, en erg loyaal.” Na 21 maanden dienst is Marilyn Neven nog altijd even enthousiast over haar baas, CD&V-Europarlementslid Jean-Luc Dehaene. “Alleen al door zijn ervaring leer ik zoveel bij. En toch geeft hij me veel ruimte en verantwoordelijkheid. Samen met mijn collega moet ik zijn dossiers, commissievergaderingen en persteksten voorbereiden, en vaak in zijn plaats lobbyisten ontvangen om hun verzuchtingen te verzamelen. Ondanks het grote verschil in leeftijd en achtergrond, klikt het gewoon erg goed tussen ons. Gelukkig maar.”

gerust dat het opstarten van zijn ‘Europese bureau’ wellicht met vallen en opstaan zou gebeuren, maar dat *we samen zouden vallen en opstaan*. Diezelfde dag zijn we naar zijn huis gereden waar hij me heeft voorgesteld aan Celie. Dat was een warme en hartelijke kennismaking. En ja hoor, men zou het misschien niet direct verwachten, maar Jean-Luc Dehaene is best een gentleman. Diezelfde dag is hij zelfs nog samen met mij gaan aanschrijven voor mijn badge voor het parlement (*lacht*).

Is werken onder Dehaene afzien?

“De eerste acht maanden toch wel. Ik stond er alleen voor, moest me inwerken, en was dus van ‘s morgens vroeg tot ‘s avonds laat in de weer. Ik kon trouwens niet onderdoen, want ook mijn baas werkt(e) keihard. Als ik hem bijvoorbeeld ‘s avonds laat een mail stuur, is het geen uitzondering dat hij die om 1 of 2 uur ‘s nachts nog beantwoordt. Hij is iemand die doorgaat, en efficiëntie hoog in het vaandel voert. Maar altijd met de glimlach. Och, hij is eigenlijk een schat van een baas en dat dwingt automatisch loyaliteit af. Maar sois, na acht maanden kreeg ik er een collega bij. Plots kreeg ik terug wat meer tijd voor mijn sociaal leven. Heel fijn natuurlijk. Kijk, ik woon nu 2,5 jaar in Brussel, ben ambitieus, wil er ook keihard voor werken, maar niet ten koste van alles. Want ik geniet ook erg graag. Van een avond stappen bijvoorbeeld, of een theaterbezoek, en morgen vertrek ik bijvoorbeeld op zeilregatta in Spanje.”

Hoe komt een piepjonge politieke leek in godsnaam bij een ervaren rot als Jean-Luc Dehaene terecht?

“Dat is een lang verhaal vol toevaligheden. Na mijn humaniora aan het Genkse Lyceum - mijn moeder geeft er les - ben ik rechten gaan studeren in Namen. Toeval of niet, maar ook Jean-Luc Dehaene heeft daar dezelfde studies gevolgd. Mijn licenties heb ik in Leuven en in het Spaanse Salamanca behaald. Enkele van mijn Spaanse profs hadden aan het Europacollege in Brugge gestudeerd, en spraken er met veel passie over. Toen wist ik het: ik moest daar naartoe. Ik heb er dan ook een jaar Europees recht gevolgd. Weer toeval, maar de voorzitter van de uitvoerende raad van dat College is... Jean-Luc Dehaene.”

Uw koekje was dus gebakken?

“Nee. Dat zou te mooi geweest zijn. Ik heb eerst korte tijd gewerkt in Zweden waar ik de invoering van de euro op de uniefs moest verdedigen, vervolgens op een consultancybureau in Brussel, en dan op een advocatenkantoor in Düsseldorf. Allemaal korte stages. In maart 2004 mocht ik voor zes maanden als stagiaire aan de slag bij de Europese commissie. De Europese verkiezingen in juni dat jaar boden me de ideale gelegenheid om mijn kans te wagen voor een job als politiek medewerker. En dus solliciteerde ik bij de verkozen Europarlementsliden. Van alle centumpartijen, want op dat moment stond Europa voor mij boven de politieke inslag. Mijn sollicitatiegesprek met Jean-Luc zal ik niet snel vergeten. Ik vond het al een eer te mogen gaan, bovendien ging het er zeer gemoedelijk aan toe. Dat ik op het College veel keuzevakken heb gevolgd die zijn interesse volgen, en dat mijn rector in Brugge hem een erg lovende aanbevelingsbrief heeft gestuurd, hebben mijn aanwerving wel bevorderd, denk ik.”

Wat vond Celie ervan dat haar man plots met een frisse jongedame aan zijn zijde ging werken?

“Ik herinner me nog dat ik op 23 juli 2004 mijn contract ging tekenen. Jean-Luc Dehaene stelde me

Wat betekent Lanaken nog voor u?

“Lanaken zal altijd mijn thuis blijven. Mijn ouders wonen er, en mijn vader heeft er nog steeds zijn dierenartspraktijk. Ik kom er ook bijna elk weekend, om bij mijn familie te zijn en om te volleyballen. Naast Europa is Sparvoc Lanaken een andere grote passie. Vorige week zijn we in derde provinciale met de dames zelfs kampioen geworden.”

Zien we u in oktober op een CD&V-kieslijst staan?

“Nee. Af en toe polst er wel iemand, maar ik voel me daar zeker nog niet klaar voor. Als ik die richting wil inslaan, wil ik iets kunnen bijbrengen, een visie hebben, en zo ver ben ik nog niet. Al voel ik wel dat het misschien wel in me zit. Als ik ooit aan verkiezingen deelneem, zal CD&V wel de voorkeur krijgen - help, ik heb nog geen partijkaart - want ik voel me goed bij de standpunten die die partij op Europees niveau en elders verdedigt. Maar nogmaals, ik weet het niet. Jean-Luc Dehaene weet dat ik wellicht niet tot 2009 voor hem zal blijven werken. De toekomst zal wel uitwijzen waar ik beland.”

Yves LAMBRIX

“Het is geen uitzondering dat Jean-Luc Dehaene om 1 of 2 uur ‘s nachts nog mails beantwoordt. Hij is iemand die doorgaat, maar altijd met de glimlach,” zegt de Lanakense Marilyn.